

Ми – навічно

[Анастасія Халмурадова, студентка групи АП-486]

#16-17 от 24.06.2010

Квіти, чисте небо, сонечко лагідно зігріває двох закоханих. Їм 18, і все життя в їх руках, навіть небо допомагає ставати щасливими. Вони посміхаються, вона ніжно торкається його долоні та розуміє, що зараз немає нікого, хто б міг розлучити їх. Але раптом приходить темрява; темрява, яка вбиває все на своєму шляху; темрява, яка розбиває тисячі закоханих пар. Так і він, її коханий, залишає рідний дім, щоб визволити те, що було таким рідним і дорогим серцю ще вчора.

Вона не може без нього, але... Доля не може бути завжди доброю. Дні минають, здається, що темрява захопила все. Навіть людські душі та серця, які були такими ніжними й щирими, стали жорстокими та грубими. Люди перестають всміхатися, в голові лише одне слово: «Війна!»

Але вона чекає на нього. На того, чиї квіти зберігає, на того, чиї три речення на маленькому клаптику паперу перечитує багато разів, на того, хто змушує її повірити в перемогу сонця і світла над темрявою. Темрявою, яка вбиває тіла і душі...

Минає рік, потім ще один. Здається, що це триватиме вічно. Жах, кров, сльози, руйнування всіх мрій та сподівань, завершення чийогось життя – все це вбиває віру в добро, у світле майбутнє. Але вона вірила, вірила, чекала на свого коханого. Її серце шалено калатало, коли листоноша приносив «трикутничок» від нього, бо тоді їй було вже не так страшно у темряві.

...Минуло п'ять років. Темрява змушена була піти, і знов стало тепло, лагідно і радісно на душі кожного. Особливо того, хто нарешті зустрів ту, заради якої п'ять років не спав, намагаючись не підпустити ворога до рідного дому, ту, чию фотокартку з написом «Ми – навічно» зберігав біля серця, ту, яка своєю любов'ю дала йому змогу 9 травня принести квіти на її поріг зі словами: «Ми перемогли! Твоя любов перемогла!!!»

А десь на іншому краю землі, біля озера, тихо плаче сива жінка. Сьогодні вона навічно отримала чисте небо над головою та навічно втратила єдиного сина. Він загинув, рятуючи землю дідів і прадідів від фашистських загарбників, які, немов жажливий буревій, намагалися знести все на своєму шляху. Він загинув, як герой, до останнього подиху вірив у перемогу і віддав своє життя заради щастя майбутніх поколінь. Сива мати ніколи не забуде слів сина, коли він ішов на фронт: «Не плач. Я обов'язково повернусь. Повернусь лагідним сонечком, привітною усмішкою, кольоровою веселкою над нашою хатою. Ти тільки не забувай мене...» Ніколи не забувайте тих, завдяки кому ми живемо. Треба тільки берегти в серці маленький вогник, який не дасть темряві заповнити душу...